

1799, saaledes som den er modificeret ved Placaten af 1848, skulde være død eller begravet; jeg har udtryffeligt udtalt, at der kunde indtræde saadanne Forhold, hvor det vilde være enhver constitutionel Ministers uafviselige Pligt, at bringe denne Forordnings Lovbestemmelser til Anvendelse i deres fulde Udstrækning (Hør!). Naar jeg da har troet, at det for Tiden vilde være utilraadeligt fra Regjeringens Side at forelægge et nyt Udkast til en Presselov, gaaer jeg rigtignok ikke ud fra den samme Anskuelse som den, vi idag have hørt udtalt af den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 4de District (Grundtvig), men seer Sagen fra en modsat Side. Jeg er ligesaa vel som han overbevist om Usikkerheden i alle Retninger af en Tilstand, hvor Pressen frit kan udvikle sig, men jeg troer ogsaa, og Erfaringen har vist det næsten i alle Lande, at der kan indtræde saadanne Tilfælde, hvor visse Baand, og undertiden strenge Baand, ere nødvendige. Den ærede Rigsdagsmand anførte England som et Exempel; jeg maa dog tillade mig at gøre ham opmærksom paa den store Forskel, der bestaaer mellem Forholdene i denne Retning i England og hos os; i England have Statsinstitutionerne udviklet sig gjennem en lang Række af Aarhundreder til en saadan Fasthed, at Ingen vil tænke paa at gjøre noget væsentligt Brud paa de bestaaende Forhold; Ingen, selv den meest talentfulde Forfatter, arbejder paa at styrte et Ministerium, for selv at fatte sig paa dets Plads (So!); han arbejder paa at styrte et Ministerium, for at de Mænd, som forud ere betegnede som Førere for et andet Parti, kunne sætte sig paa Ministerbænken (Ja!), men ingen Forfatter eller Skribent har, saavidt mig bekendt, arbejdet paa at fatte sig selv paa Ministerbænken. Disse Forhold finde neppe Sted i noget Land, hvor Institutionerne have udviklet sig paa en ganske anden Maade, saaledes at der endnu hører lang Tid til, at de i alle Retninger kunde befæste sig. Deri ligger en meget væsentlig Forskel; det giver en mindre Fasthed og medfører Nødvendigheden af strengere Regler i visse Lande end i England, hvilket ogsaa Erfaringen andetsteds har vist. Jeg skal kun behøve at nævne Frankrig, hvor der nu findes saa strenge Presselove, som

maaskee intet andet Sted, og hvor man med Hensyn til Anonymiteten gjør et Princip gjældende, som man her vilde ansee for en Umulighed.

Det forekommer nu mig, at da denne Sag var til Behandling i denne ærede Forsamling i forrige Sammenkomst, mødte dette Lovudkast, som var forelagt af Regjeringen, saaledes som det i enkelte Retninger var forandret i Landstinget, en saadan Modtagelse, at der neppe vilde være Udset til ved Forhandling om denne Sag foruden at vente et saadant Resultat, som idetmindste jeg for mit Vedkommende maatte ansee for nødvendigt til at bringe Sagen paa den rigtige Fod. Jeg skal ikke gaae ind paa alle de Dyringer, som der da faldt i denne Retning; men kun tillade mig at berøre dem, der faldt fra to Rigsdagsmænd, som ved Nedsættelsen af et Udvalg bleve ansete værdige til at indtræde i dette, og hvis Anskuelser altsaa maatte antages at staae i Samklang med i det Mindste en meget stor Deel af Rigsdagens Medlemmer, og saameget mere maatte antages at gjøre det, som der fra mange Andre faldt Udtalelser i samme Retning. Jeg sigter herved til den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 1ste Valgfreds (Spandet), som sagde, han vilde stemme for Udkastets 18de Paragraph, saaledes, at de hidtil gjældende Anordninger udtryffeligt bleve ophævede og der blev fuldfommen Trykkefrihed. Jeg sigter dernæst til den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 4de Valgfreds (Grundtvig), som udtalte, at Udkastet, saaledes som det forelaae, var i hans Dine aldeles forkasteligt (Grundtvig: Ja!), — at han aldeles ikke vidste, hvorledes han skulde kunne rime den Grundtanke, som gik igjennem det, med den nærværende Tilstand, — at han ikke kunde tænke sig Noget, som kunde være mere stridende baade imod Manden og imod ethvert Ord i Grundloven, end netop den Stilling, hvori alle de Næringsdrivende, han omtalte, nemlig Bogtrykkere, Boghandlere og Bogmagere, fattes ved dette Lovforslag (Grundtvig: Ja!). Under disse Omstændigheder, mine Herre! troer jeg ikke, at de Forhandlinger, som maatte blive førte om det Udkast, der nu foreligger, hvilket er fremgaaet fra det dengang nedsatte Udvalgs Majoritet, vilde